

Mosonyi Kata
Megejtő bizonytalanság
(Keszthelyi Rezső-párlatok)

1.

Létezés

van szüntelenül
a nincs,
a Vannal karöltve

2.

A vers bája

a pillékönnyű felfoghatatlan
kilóg a valóságból,
miként a lóláb: tárgyasul -
a tenger hullámainak
monotóniája
az alanyiasult lét
ritmusába oltva

3.

Hűlt hely

lemegyek, objektíve
vele vacsorálok –
a nemlétbe oltott
pillanattal,
az öröklét ígézetében.

4.

Bárhogy is

a vagyok van,
ok nélkül, nem úgy
a lomb, susog:
szellő suhintgatja

5.

Talány

megfejthetetlen,
kibomlott szőttes a lét,
pilleszárnyát
ráteríti az ég,
befedezi

6.

Az érzet bája

a szerelem sugáríve:
szemöldököd –
hamvadó emlékképek
aláhullása
egy barlangív alatt;
holdárnyékban a holnap

7.

A bájos mindenható

vallása nincs,
ám jó Pásztorként
terelgeti
a sokféle vallást

8.

Hasonmás

Megteremtettem –
légiesen tétova
lényem a hiányból
építkezik,
a hiány maradékát
meg lebontja
határtalan magánnyá.

9.

A modorosság bája

a vélemény képzelme
sikamlós,
lilás köd a feledés –
létezésem tényét
sehol nem lelem;
örvendezem
a mulandóság
gráciájában

10.

Tengertől tengerig

csillaghímpor csillog
a lepkeszárnyon,
ősvizektől verdes
az öröklét hullámain;
az ég óceánjába hull
a fehér üresség

11.

A dalnok bája

Csak kecsesen, hallga,
kecsesen
azt a formát!
Már bomlik is magától
a matéria, anyagtalanná –
árapály a szívben,
merülés-emelkedés
a lélek szárnycsapásain.

12.

Lenyomat

ősköveletből pillangó-
verdesés, megkövesedett
falevélszellő,
fürge gyíknegatív

sikamlása –
mi magunk csupán:
feltételezett gondolatai
a világ ábrázolatának

13.

Emlékkert

ilyen-olyan zöld
pázsitfüvek, lilás kikerics,
fehér fürtös jezsámen
színszemeivel nézve
sétányom történései
emléknyomatok –
a feledés sóhaja
virágillatú

14.

Megvalósuló eltűnés

a színeknek nincs
árnyéka, csak szállnak
a légben –
a léleknek sincs;
a valóság tükrében
olykor megcsillan
a valóság

15.

Időtlenesség

az időt bevégzi
(szubjektíve)
végleges eltűnésem;
ez valós tényállás?
az idő időtlen –
legyintek rá
sziromkezemmel

16.

Sziámi ikrek

az öröm
szomorúság által
fátyolozza szemem,
hovatovább
a gyönyör is
a gyötrődéstől
nyeri fényét,
akár a Hold
a Naptól,
és a csillagmilliárd –
ez az élet búderűje

17.

Natúra

egylényegűek vagyunk,
mégis, míg én
ábrándvilága vagyok
valómnak
s az élet rabja,
ő mulandóságommal
szabadlára bocsát,
önmagába

18.

Az idő

a tudat és cselekmény
játszi románca –
elmém a parki jezsámen
metamorfózisát csodálja,
évszakos séták és álmok
tüneményét;
mígnem a kioltott tudat
megfoszt a félreérthetetlen
felfogásától